A°. 1833. N°. 57.

DONDERDAG DEN 18den JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 13 *Mei.* Extrakten uit de Belgische dagbladen tot en met heden 13 Mei.

Messager de Gand: Dit dagblad geeft het volgende artikel te lezen, ten opschrift voerende: RAPPORT AAN LEOPOLD OVER DE GESTELTENIS DER ZAKEN EN PERSONEN IN DE STAD GENT:..... *Vultus ubi tuus affulsit populo, purior it dies, et soles melius nitent;* ziedaar, Mijnheer, wat Horatius zeide tot Augustus den hervormer van het Romeinsche Keizerrijk. Wij zijn genoodzaakt u te verklaren dat uwe aankomst onder ons noch het daglicht zuiverder, noch de zon heeter gemaakt, met één woord: dat het aanschijn uwer tronie niet het minste uitwerksel op onze politieke temperatuur te weeg gebragt heeft. Eene treurige ondervinding heeft, buitendien ons geleerd dat uwe talrijke bezoeken, ontspruitende uit tijdverveeling en uit een onrustig gestel, geen ander oogmerk hebben dan uwe eigene verstrooijing en verlustiging, en dat gij meer reist om u-zelven te ontvlieden dan om u-zelven te onderrigten.

Voor de vierde maal schieten onze priesters hunne beste koorgewaden, onze soldaten hunne beste uniformen, welke gij hen tijdens den jongsten veldtogt verboden hebt met den kruiddamp te bemorsen, onze dignitarissen hunne goud-gechamareerde rokken aan; de klokken luiden, de tamboers trommelen; het graauw, altijd nieuwsgierig om wat vreemds te zien, verlaat de werkzaamheden waarvan het leeft om de meest onbeduidende van alle officiëele ceremonien bij te wonen. Wij vragen het u, Mijnheer, waartoe al dat rumoer, al dien toestel? Met één woord: wat komt gij ten vierden male in onze muren doen?

Gaan wij te rade met onze herinneringen, zoo vinden wij dat te geener tijd de stad Gent bij uwe tegenwoordigheid iets heeft gewonnen, dat gij ten haren aanzien duizendwerf onbeduidender en nutteloozer zijt dan de eerste en de beste dandy, die uit de diligence aan het posthuis afstapt. Er is meer, de gansche geschiedenis van ons stedelijk bestuur sedert twee jaren openbaart ons nog niets anders dan uwe onverschilligheid; zij vertoont ons uwen diepen blakenden en onverwrikbaren afkeer. De staat van beleg, de grondwet-verkrachting van welke gij zoo langen tijd de medepligtige waart; de tegen-wettelijk benoemde Cortenbach, welken het u behaagt ter onzer eeuwigdurende vernedering ons te laten behouden; de wet tegen de gemeenten, uitgevaardigd om onze dierbaarste hoop en onze deugdzaamste verdedigers te ontrukken; de verheffing van eenen algemeen gehaten man tot het kommandement dezer plaats; ziedaar, Mijnheer, met welke regten ondersteund, of liever door welke misdaden voorafgegaan, gij u aan ons durft vertoonen om van onzentwege toejuichingen te ontvangen en ons met den aanblik van uw gelaat te verzadigen.

De stad is materieel en moreel door u vermoord! komt gij hier eene laatste voldoening zoeken voor uwen haat? Dunkt het u, even als dien tijran der oudheid, dat het lijk eens vijands altijd wèl riekt?

Het is mogelijk dat gij behoefte gevoelt om Brussel te verlaten; hetzij dan omdat men eenigzins spade er u begint te kennen, hetzij omdat eene familie-zaak u aan de oevers van het kanaal wacht, hetzij dat gij, gestoken door de netels en distelen die thans uwe echtkoets omringen, gij, op reis, de genoegens van het ongehuwde leven wilt smaken, maar gij moest dan toch niet de stad Gent uitkiezen. Napoleon (vergeef, indien wij zoo veel genie bij zoo veel middenmatigs aanhalen), wanneer hij Frankrijk doorreisde, wisselde zelfs niet eens van paarden in de steden waar hij bij de bewoners eene jegens hem vijandige of onverschillige gezindheid onderstelde. Tiberius toog naar Caprea, zich het regt voorbehoudende om van uit het diepst zijner wijkplaats de Romeinen te vervolgen; maar dit Keizerlijk monster was niet dom genoeg om als een bemind huisvader onder hen te komen verkeeren. Men voelde dat hij er was, men zag hem niet.

Die hardnekkigheid om ons te willen bezoeken heeft in zich iets onbegrijpelijks, iets hetwelk onmogelijk is te verklaren. Hoe, Mijnheer, gij haat de stad, gij weet dat de stad u haat, en gij noodzaakt ons binnen twee jaren viermalen uwen troon en de stad Gent, den onderdrukker en zijn slagtoffer van aangezigt tot aangezigt elkander tegenover te zien. Gij moet wel zeer op ons geduld of op onze verachting rekenen.

En hoe zal ook uw tijd worden besteed? welk eerlijk man zult gij tot u roepen om met u te spreken? Voormalige struikroovers en moordenaars, die thans in kruipende hovelingen zijn herschapen, bandieten die brieven onderscheppen en openen, die van het sluikmoorden tot het handwerk der gaauwdieven zijn overgegaan; Jacobijnen die uit het straatslijk opgekomen, thans hoogmoedig zijn op het stof der gehoorzalen; lieden zonder bekwaamheid, zonder verstand, zonder regtschapenheid, zie daar het hof dat u zal omstuwen, en hetwelk voor u de gesteltenis des lands zal bloot leggen.

O, Mijnheer, indien gij slechts drie uren, vergezeld van eenen daartoe geschikten, Cicerone, te voet de stad doorgingt, zouden de puinhoopen met welke de revolutie hare verwoestingen heeft gekenmerkt, beter tot uw hart spreken, beter u overtuigen dat de volksgezindheid der Gentenaren voor uwe regering nimmer kan verkregen worden.

Gelijk het spook van Hamlet, zoude die sombere en gestrenge geleider u bij de hand nemen. Aan die Antwerpsche poort door welke uwe staatsie- en reiskoetsen zullen binnen komen, zoude hij u doen stil staan en tot u zeggen: Dáár, waar gij het gras zoo hoog ziet staan, waar zich eene steenachtige en dorre vlakte uitbreidt, door een eenzaam doodsch kanaal bewaterd, moesten duizende zeilen en vlaggen in de zon blinken, het gezang van matroozen en scheepsvolkeren door het luchtruim klinken: langs de vlakte henen zouden tallooze entrepo's pakhuizen, werven zijn aangelegd geworden; thans vlieten de wateren van dit kanaal, uit in eene rivier die voor ons onherroepelijk gesloten is; de revolutie heeft niet gewild dat Gent eene zeehaven werd.

Zie, zoude de zelfde man tot u zeggen, die soort van kleinen tempel met zijne fraaije zuilen; het is eene boekerij die van jaar tot jaar door uwen voorganger met schoone en nuttige werken werd verrijkt. Sedert drie jaren is er geen enkel boekdeel bijgekomen! De revolutie wil niet dat men zal lezen, en de Gentsche Bisschop neemt zich voor, de boeken ten venster uit te werpen; hij wacht daartoe nog slechts tot gij bekeerd zijt.

Een weinig verder op, ziet gij dien plantentuin, die door de weelderige kruiden van *onzen* Indischen archipel was verrijkt, en waar thans zelfs geen koolstruik uit Claremont is overgebragt.

Van den plantentuin, tot het Vrijdagsplein is slechts eene schrede, *nondum expiatis uncta cruoribus.* Uw geleider zoude u het skelet van eenen met verflensten linten versierden dooden boom doen opmerken. Dat is de vrijheidsboom, die geene bladen heeft kunnen schieten, omdat hij door het bloed van Voortman is begoten.

Hij zoude u dat grootsche bouwgestichte aantoonen, door Willem voor de konsten en wetenschappen opgetrokken, door dien Vorst wiens verheven naam op raad van eenen botmuil van den gevel is uitgewischt, uw geleider zoude u doen opmerken dat het schier tot op één derde verminderde getal der kweekelingen op zich zelven een bewijs was van de onvermijdelijke barbaarschheid waartoe de revolutie ons voortsleept.

Vervolgens zoude hij u naar de wapenplaats geleiden, waar de straat die naar de schouwburg leidt met gras is overgroeid; op het St. Pietersplein, waar men al die fraaije fabrijk-instellingen, alle die vuurpompen en machinen gewaar wordt, van welke de revolutie meer dan de helft reeds heeft doen stilstaan.

Voorts zoude hij met zijnen vinger u dat kasteel wijzen, waar onafhankelijke schrijvers werden opgesloten en hij zoude u vragen wat gij wel dacht van uwe pittoreske en politieke wandeling door uwe goede stad Gent?

Is een Koning, of wilt gij liever: is eene Regering in die mate vijandig tegen handel, nijverheid, beschaving, vrijheid in eene tweede stad eens Koningrijks, zoo wordt er niets anders of meer vereischt dan de kniebuiging van eenen Cortenbach, de eed van eenen Coppens, de glimlach van eenen van de Poele, om den Vorst tot zich zelven te doen zeggen: die stad behoort mij.

Mijnheer, indien gij regeren wilt, zoo kom dan nooit onder ons; de plaats is slecht gekozen: maar is het u te doen om te abdikeeren, o, zoo komt te Gent, en het zal u onmogelijk zijn den schepter in handen van een dankbaarder en tevens vrolijker volk neêr te leggen.

Op die voorwaarde, — vaarwel!

Extrakten uit de Parijssche Dagbladen van 3 Mei.

De justitie volgt op dit oogenblik het spoor van een moordfeit, welks voltrekking reeds tot 1821 zoude opklimmen, en hetwelk, Inidens den eersten aanleg van het regtsonderzoek, gepleegd zoude zijn geworden op den persoon van zekere weduwe Houet door haren schoonzoon Robert, die tot medepligtige zoude hebben eenen zich noemenden Bastien. Wij laten hier de bijzonderheden volgen die ter onzer kennis zijn gekomen en welker geregtelijke behandeling een voornaam pleitgeding te meer voor de jaarboeken der regtspleging zal opleveren.

De weduwe Houet, die hare dochter aan den Heer Robert had uitgehuwelijkt, werd gehouden een vermogen van 150 à 200 duizend francs te bezitten. Zij verkeerde met haren schoonzoon op tamelijk onvriendelijken voet, en zag hem slechts zelden. Op zekeren morgen, toen zij voornemens was hare koffij te nuttigen, welke zij de gewoonte had zelve voor zich gereed te maken, kwam iemand, die onbekend is gebleven, naar haar vragen; zij ging hare kamer uit doch kwam niet terug en is sedert niet weêr gezien. De nasporingen van het geregt waren vruchteloos, en men twijfelt er niet aan, dat zij was vermoord geworden. De eerste verdenkingen vielen op haren schoonzoon, die in verzekerde persoonsbewaring werd genomen, een geregtelijk verhoor doorstond, en later, krachtens een besluit van niet onvankelijkheid der aanklagte, vrijgelaten werd. Ten jare 1824 eenige nieuwe aanduidingen verkregen zijnde, werd Robert andermaal in hau-

den der geregtigheid overgegeven, maar een besluit der kamer van in beschuldiging stelling schonk hem zijne vrijheid weder, vermits tegen hem geene toereikend voldongene aanklagte bestond.

Nabij tien jaren tijds zijn verstreken sedert deze laatste geregtsakte tegen Robert was gerigt geworden; eenige maanden nog, en zijn gruwelfeit (indien hij werkelijk er de dader van is) ware regtens verjaard geweest, toen nieuwe door de overheid opgespoorde aanduidingen tegen hem de zwaarste verdenkingen zijn komen opwerpen. De voormaals tegen hem opgezamelde beschuldigingen waren der justitie niet voldoende voorgekomen, maar de verdenking volgde hem na tot in de verblijfplaats welke hij zich had gekozen; de politie waakte. Men vernam dat hij gestadig door Bastien met dringende aanzoeken werd lastig gevallen, en men wist ook dat laatstgemelde herhaalde keeren gezegd had dat Robert hem veel gelds schuldig was, zoo als hij dan ook onderlaatst op zekeren dag zich snoevende had uitgelaten, eenen brief te hebben op de post gedaan, die onmogelijk onbeantwoord kon blijven. Het adres van dien brief luidde op Bourbonne les Bains, in welke plaats Robert gemeenlijk zijn verblijf hield. De chef der veiligheids-politie begaf zich derwaarts, en, toegerust met een bevelschrift tot medebrenging, nam hij Robert in persoonsbewaring en legde te gelijker tijd beslag op den brief die door Bastien aan hem was gerigt. In den brief herhaalde laatstgenoemde zijne aanmaning om geld, en voegde daarbij de zonderlingste bedreigingen. »Herinner u, »schreef hij nagenoeg in deze bewoordingen, » herinner u den tuin, achter het huis, in de straat *Vaugirard*, No. 81. — — — — Gij weet — — — — op vijftien voet van den achtermuur — — — — op vier voet van den zijmuur. — — — — De dooden staan somtijds uit hunne graven op — — — — »

Bastien werd gevat en met Robert naar Parijs vervoerd. Een der Heeren Raden van het geregtshof is belast geworden met het onderzoek in deze zaak, en met het waarmerken der vreesselijke bewijzen welke de brief van Bastien scheen aan te geven. De gezegde Raadsheer heeft zich gisteren in het aangeduide huis, *rue Vaugirard*, No. 81 begeven, bijgestaan door den Heer Boys de Loury, geneesheer, en vergezeld door doodgravers van het kerkhof *du père la chaise*. Robert en Bastien werden afzonderlijk naar het opgemelde huis gebragt, ten einde getuigen te zijn van de opdelvingen welke men zich voornam in den tuin van hetzelve te bewerkstelligen.

Al aanstonds vernam men in het huis, dat hetzelve ten jare 1821 door Robert was gehuurd geworden; dat hij hetzelve metterwoon nimmer had betrokken, en dat men eindelijk hem de huur van hetzelve had opgezegd, wijl hij er nooit in kwam, anders dan des nachts. De opgravingen werden onmiddelijk aangevangen op de zoomen meende door den brief aangeduide plek, en waar een prieeltje van seringen was geplaatst. Men vond niets, doch ontdekte dat de grond er met eenige voeten aarde was opgehoogd geworden. De opgravingen werden verder voortgezet en bijzonder op eene plaats waar Robert, zoo had men opgemerkt, gedurende de eerste opgraving opzettelijk had stand genomen.

Hier werd de aarde opgespit, en weldra schoot des gravers spade, eene harde zelfstandigheid doorstekende, tot zeer diep in eene holte af. »Daar zijn wij er," riep deze man, en terstond zijnen arm in de door zijne spade gemaakte opening voortdringende, riep hij uit; »ik voel de beenderen van een lijk!" Robert bleef onbewegelijk zonder de minste ontsteltenis te doen blijken; Bastien verbleekte. Het onderzoek ging zijnen gang. Al uitdelvende bemerkte men weldra dat het aldaar begraven lijk met ongebluschte kalk was bedekt geworden, doch men had waarschijnlijk vergeten er water op uit te storten. De kalk, in stede van hare werking te doen en het ligchaam te verteren; had integendeel gediend om hetzelve te bewaren. Gedurende de lengte van tijd die sedert de begraving was verloopen, waren de vleeschdeelen verdwenen, en het lijk, tot een geraamte vervormd, had, ongetwijfeld, door deszelfs vermindering in omvang, de grondholte voortgebragt, welker verwelving de spade des doodgravers had doorgestoken.

De kalkkorst weggeruimd zijnde, onderkende de geneesheer Boys-de-Loury dat het geraamte nog eene koordstrik om den hals had. Van toen af nam men het als vaststaande aan, dat de hier begraven mensch het slagtoffer eener vermoording was geweest.

Thans blijft nog over de indentiteit van het skelet met de persoon der Weduwe Houet te waarmerken. Aan eene harer vingers heeft men nog eenen gouden ring gevonden. Overigens heeft men geenerlei spoor van eenig kleedingstuk kunnen ontdekken De nasporigen dienaangaande worden rusteloos voortgezet.

Robert en Bastien sluiten zich in binnen eene volslagene ontkenning; laatstgemelde beweert dat de door hem geschreven brief volstrekt zonder eenigen zin is; de zoo zwaarwigtige omstandigheid van een lijk begraven te vinden, juist op de plaats welke hij heeft aangeduid, schrijft hij toe aan eene zonderlinge speling van het toeval. De nasporingen en het onderzoek der justitie zal ongetwijfeld al datgene over het daglicht brengen, wat in deze afgrijzenwekkende daad, nog als verborgen of geheimzinnig kan zijn overgebleven.

— Partic. Corresp. (Londen, Dingsdag 14 Mei.) Gisteren is in Cold-Bath-Fields (een der noordelijke distrikten van Londen) eene zamenkomst der arbeidende klassen gehouden, welke noodlottige voorvallen ten gevolge had. Het oogmerk der volksvergadering was eene *Nationale Conventie* daar te stellen, waarvan welligt niet een enkele van het gemeene volk de bedoeling begreep. De regering was er in tijds van onderrigt en de Sekretaris voor binnenlandsche zaken had eene kennisgeving uitgevaardigd, waarbij het houden der vergadering werd verboden. Sterke piketten Policie-dienaren waren in de naburige straten geposteerd en de militairen hadden order om zich marschvaardig te houden. De Sekretaris der binnenl. zaken bevond zich met vele bestuursliedn in persoon nabij de plaats. Ten een ure begon het graauw naar de vergaderplaats te stroomen, en ten drie ure bestegen de onbeschaamde, maar onwetende redenaars de spreekstellaadjen, en begonnen hunne verraad predikende taal uit te boezemen en wuifden zij met hunne oproer-kenteekenende vlaggen van alle soort, met oogmerk om de deelneming hunner toehoorders gaande te maken, toen eensklaps het geroep »daar komt de Policie" gehoord werd. De geheele vergadering werd terstond door schrik en verwarring overstelpt; de redenaars slopen naar beneden, en het meerendeel der toehoorders maakte zich uit de voeten. De Policie drong in gesloten kolonne op de volksdrom aan, en geraakte spoedig slaags met hen, die verzet betoonden; een vlagvoerder stond onverschrokken bij zijnen standaard, en deed met zijnen degen eenen Policie-dienaar voor zijne voeten dood nederzijgen; een tweede dienaar werd doodelijk gewond en velen ontvingen ligtere kwetsuren; nietemin was de Policie te overmagtig, dan dat men lang wederstand kon bieden, en in weinige oogenblikken was de volkshoop, die op 5000 koppen werd begroot, uiteengedreven en had men een 30tal der belhamers in verzekerde bewaring genomen; ook de moordende vaandeldrager werd gevat, zoo mede ettelijken der redenaars. Alzoo eindigde deze belagchelijke poging ter omkeering van het gouvernement en oprigting van eenen staat in eenen staat; — eene poging welke verfoeid wordt door iederen Engelschman en die te bespottelijk was dan dat zij eenig ander gevoel gaande maakte, dan dat van medelijden met de verblinde schepselen, die door den een of anderen muitemaker tot de deelneming aan deze opschudding zijn verleid geworden. De ongelukkige policie-dienaren, die meestentijds zwaar te lijden hebben, worden innig beklaagd, en zijn er reeds inschrijvingen ter hunner ondersteuning geopend.

Ofschoon dit moorddadige verzet gebleken is vruchteloos geweest te zijn, hetwelk ook niet anders denkbaar was, kan het evenwel worden aangemerkt als een der bewijzen van de impopulariteit der Ministers bij die zelfde volksklassen, die twee jaren geleden hetzelfde zonden hebben gedaan, om aan de Whigs de posten te verschaffen, welke zij thans vervullen, en waarvan zoo veel goeds was verwacht geworden; het is niets anders dan eene droevige gewaarwording van het aanwenden van kunstmiddelen en het geven van onbereikbare beloften, en welke, indien niet bij tijds gepaste middelen hiertegen worden aangewend, zeer zeker den een of anderen keer de beloften-gevers zelven met onwederstaanbare kracht zullen doen naar beneden tuimelen.

(*Nieuwe Amsterd. Court. en Alg. Handelsb.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.